

Marán Šuráb

Kto mi chce slúžiť, nech ma nasleduje

Občas v živote sme účastníkmi rozhovorov pri ktorých máme pocit, že niekto si pred nami otvoril dušu. Dal nám možnosť vstúpiť do svojho vnútra a prežívať s ním jeho bolesti.

Dnes aj nám Ježiš otvára svoju dušu. Hovorí o nej, že je vzrušená, lebo sa začína bolestná etapa jeho pozemského života.

Ježiš si pomáha dvoma symbolmi, pomocou ktorých vysvetľuje blížiacu sa agóniu. Prvým je „hodina“. Hovorí: Prišla hodina, aby bol oslávený Syn človeka... Čo mám povedať: Otče zachráň ma pred touto hodinou? Veď práve pre túto hodinu som prišiel.“ A potom v obraze o zrne, ktoré umiera, aby mohlo priniesť úrodu, vysvetľuje najhlbší zmysel tejto „hodiny“.

Druhým symbolom je „vyvýšenie“: „A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.“ Ježiš už dávno pred tým Nikodémovi povedal: „A ako Mojžiš vyzdvihol na púšti hada, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby každý, kto verí, mal v ňom večný život“ (Jn 3, 14 – 15). Ježiš bude vyvýšený, aby na kríži zomrel ako zločinec. Ale práve s vyvýšeným krížom spojí nebo so zemou, pritiahne ľudí k sebe a dá im večný život.

Symbyly „hodiny“ a vyvýšeného kríža nám ukazujú dva pohľady na blížiace sa dni. Budeme prežívať Ježišovu obeť, ale aj slávu, poníženie a oslávenie, kalváriu a nebo, temnotu a svetlo, smrť a zmŕtvychvstanie.

Ježiš nám dnes adresuje aj iné vážne slová: „Kto mi chce slúžiť, nech ma nasleduje; a kde som ja, tam bude aj môj služobník.“ Teda aj život kresťana musí byť podobný životu Ježiša. Aj my máme svoje „hodiny“ a „vyvýšenia“. Všetci smerujeme k hodine smrti. Ale aj pred

ňou je mnoho vážnych hodín v našom živote, kedy je naša duša ubolená a smutná na smrť. Vedeli by ste o nich rozprávať. Keď ste boli na pokraji. Na dne. Keď ste zúfali. Žili ste v tme. Nevedeli ste ako ďalej. Svet sa vzbúril proti vám. Necítili ste prítomnosť Boha. Boli to hodiny tvrdých skúšok viery a lásky, vnútornej sily a charakteru. Časom tieto hodiny prešli. Možno ste ich nezvládli tak ako Ježiš, možno ste aj úplne zlyhali, ale v tejto chvíli dokazujete, že žijete a že aj vy viete, čo je to „vyvýšenie.“ Aj vy ste možno svojou bolesťou pritiahli ľudí k sebe, aby našli vo vás povzbudenie. Možno teraz lepšie chápete život a viete pomôcť všetkým, ktorí žijú v ťažkých životných hodinách. Keby ste neboli mali svoje hodiny, možno by ste neprežívali ani prítomnosť Božej lásky, ani ľudskej.

Ak niektorí z nás prežívame práve teraz „hodiny“ veľkých skúšok, tak si uvedomme, že sa najviac podobáme na Ježiša. Pohliadnime na jeho kríž a prosme ho, aby nám dal silu zvládnuť ťažké chvíle v našom živote. Premeňme svoje zúfalstvo na nádej. Otvorme mu svoju dušu, aby mohol do nej vstúpiť s liečivou silou svojho kríža.

Ak nám Ježiš otvoril svoju dušu, ak sa nám priblížil so svojim strachom pred smrťou, tak to urobil preto, aby nás povzbudil. Aj my môžeme otvárať svoje ubolené duše pred tými, ktorí nás milujú. Aj my máme žiť tak, aby sa ľudia nebáli otvoriť duše pred nami. Napokon všetci máme otvárať svoje duše pred ním, aby sme ukázali svoju biedu a slabosť a v ňom našli posilu a vyvýšenie.

*Spievajte Bohu pieseň novú,
pretože divné veci vykonal!*

Ruka Jeho

*Mu pri tom pomáhala
a Jeho sväté rameno.*

*Povedal ľudom, že ich vykúpi,
a spravodlivosť zjavil národom.
Na svoju ľútosť spomenul si
voči pribytku Izraela
a všetky kúty našej krajiny
videli Jeho spásu.*

*Nuž, spievaj hlasno Bohu,
celá zem!*

*Krič od radosti, spievaj Mu!
Hospodinovi hrajte na citare
a sprevádzajte
spevom hlasitým!*

*Trúby a rohy rozozvučte,
volajte pred Ním,
pred Bohom a Kráľom!
Nech duní more i všetko,
čím je plné,
svet i tí, ktorí prebývajú v ňom!*

*Rukami tleskajte, riek!
Jasajte vrchy, všetky vospolok,
pred Hospodinom,
lebo prichádza
a spravodlivo bude súdiť zem
a v úprimnosti svoje národy.*

Ukazujte Pána

Na stole bol položený aktuálny televízny program. Kým som čakal na svojho hosťiteľa, listoval som. V duchu som sa zasmial. Tak ako si študenti podčiarkujú najdôležitejšie učivo, ktoré si majú zapamätať, domáci pán mal zvýraznené niektoré programy. Popri čítaní som ani nezbadal, že vošiel do izby. Keď ma videl, ako skúmam jeho televízny program, povedal: „Pozorne si ho najprv preštudujem a potom si podčiarknem, čo z toho by stálo za to vidieť. Občas sa mi stane, že si svoj čas upravujem naozaj tak, aby som to, čo som si vybral, videl celé a v pokoji. No popravde, nie všetko stíham. Niekedy príde iná ponuka, napríklad pozvanie na šálku dobrej kávy s priateľmi. A to je, samozrejme, lepší výber.“

„Pane, chceli by sme vidieť Ježiša,“ zaznieva k Filipovi prosba z úst Grékov. A on hneď ochotne robí kroky, ktoré túto túžbu naplnia. Oslovuje aj apoštola Ondreja a spoločne prichádzajú so žiadosťou Ježišovi. Kristus sa nebráni, neskrýva. Pripravený je stretnúť sa osobne s tými, ktorí ho úprimne hľadajú.

Pri zamyslení sa nad textom nedeľného evanjelia by som rád zameral našu pozornosť na Filipa. On je tým osloveným a vďaka nemu Gréci vidia toho, koho hľadajú. Filip v nich, pravdepodobne, vzbudzoval dôveru. Veď práve jeho poprosili o pomoc. Keby sa so svojou túžbou stretnúť Ježiša obrátili na niekoho, kto ho nepozná alebo ním opovrhne, ktovie, čo by sa im dostalo?

Slová evanjelia nás teda pobádajú, aby sme si živšie uvedomovali dôležitosť našej osobnej dôveryhodnosti. Zároveň poukazujú na význam osobných stretnutí a akým darom sú dobré priateľstvá. Ján Pavol II. v poslanstve mládeži v roku 2004 napísal: „Dajte svoje talenty a svoj mladistvý zápal do služby ohlasovania radosťnej zvesti. Staňte sa nadšenými Ježišovými priateľmi, ukazujúcimi Pána tým, ktorí ho túžia vidieť, predovšetkým však tým najvzdialenejším. Filip a Ondrej priviedli spomínaných Grékov Ježišovi: Boh využíva ľudské priateľstvo, aby priviedol srdcia k zdroju božskej lásky. Cíťte sa zodpovední za evanjelizovanie svojich priateľov a všetkých vašich rovesníkov.“

Čím vzbudzujem dôveryhodnosť vo svojom živote? Viem sa úprimne stretnúť s ľuďmi? Čo hľadajú iní v mojej blízkosti? Hľadajú aj vďaka môjmu životu Boha?

Naše správanie je pod drobnohľadom okolia. Ak chodíme na sväté omše, naše slová a skutky musia byť toho dôkazom. Inak robíme Bohu zlú „reklamu“.

Jozef Kozák

V sobotu 28.marca bude v našej farnosti možnosť prísť k sviatosti zmierenia pred Veľkou nocou. Od 9:30 hod. do 11:30hod. bude spovedať viac kňazov. Popoludní od 15:30hod. do 18:00hod. budú spovedať v Modre.

V noci zo soboty 28.marca na 29. marca sa mení čas. O 02:00 hod. stredoeurópskeho času, posúvame hodiny na 03:00 hod. letného času.

Konferencia biskupov Slovenska odsúdila prenasledovanie kresťanov vo svete. V snahe zmierniť utrpenie našich bratov a sestier vyhlásila v spolupráci so Slovenskou katolíckou charitou celoslovenskú **zbierku na pomoc prenasledovaným kresťanom**, ktorá sa bude konať pri všetkých bohoslužbách na Kvetnú nedeľu - 29. marca 2015.

Spovedanie chorých: Prosím: v sákristii prihláste svojich chorých, aby som ich navštívil doma.

Návšteva chorých:
v utorok 24.3. doobeda - Malé pole, horný koniec - cesta na Modru

štvrtok 26.3. doobeda - dolný koniec, Polanka, stred dediny.

Kameň je odvalený

Keď sa pominula sobota, Mária Magdaléna a Mária Jakubova i Salome nakúpili voňavé oleje a išli ho pomazať. Hovorili si: „Kto nám odvalí kameň od vchodu do hrobu?“ Ale keď sa pozreli, videli, že kameň je odvalený (porov. Mk 16, 1. 3-4).

Život každému z nás prináša najrozličnejšie ťažké skúšky, prehry, sklamanie a ťažkosti, s mnohými vecami si robíme starosti, ale to jediné, na čom skutočne záleží, už za nás vykonal Pán. To najdôležitejšie sa už stalo. Kameň je odvalený.

Pane,

často plytvám časom a silami pri aktivitách, ktoré sú z hľadiska večnosti márne a zbytočné. Potom mi nezostáva čas a energia na to, čo je dôležité. Odrecitujem Krédo a vzápätí sa správam, akoby som nevedela, že kameň je už odvalený. Lomcujem ním, zápasím, vyčerpávam sa nezmyselným počinaním... namiesto toho, aby som sa rozbehla do sveta a volala: „Ľudia, kameň je odvalený! Ježiš v hrobe nie je! Vstal z mŕtvych! Aleluja!“ Odpusť, Pane, že radosť z tvojho vzkriesenia je na mne tak málo zjavná. V niektorých situáciách ju dokonca vôbec nevidno. Prosím, pomôž mi zmeniť to!

Marie Svatošová „Tykadlom Vieni“

Sväté omše v týždni po 5.pôstnej nedeľi - (B)

23.III. pondelok

18:00 Za *† Helenu Ježovitovú (30 dní)*

24.III. utorok *Sv.omša zo slávnosti*

18:00 Za *† Štefana a Máriu*

25.III. streda *Zvestovanie Pána - Slávnosť*

18:00 Za *† Vladimíra Matúška, rodičov, strýka Gusta*

Lektori: Macáková E., Radakovičová J.

26.III. štvrtok

18:00 Za *† Miroslava Vlníka a rodičov*

27.III. piatok

08:00 *Máriu Lányovú*

Po sv.omši Pobožnosť križovej cesty

28.III. sobota

08:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

09:30-11:30 - Vysluhovanie sviatosti zmierenia

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

29.III. Kvetná nedeľa - (B)

08:00 *Za dobrodincov (fundácie)*

Lektori: Vráblová M., Blahová M.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 *Pobožnosť križovej cesty*

Liturgický kalendár

23.III. pondelok **Sv. Turibius de Mongrovejo, biskup**

24.III. utorok Sv. Katarína Švédska

25.III. streda **Zvestovanie Pána - Slávnosť**

26.III. štvrtok Sv. Emanuel, mučeník

27.III. piatok Sv. Rupert, biskup

28.III. sobota Bl. Renáta, mučenica

PRVÁ KAPITOLA

Traja kamenári

Určite ste už počuli príbeh o pútnikovi, ktorý jedného dňa prišiel na veľké stavenisko, kde pracovali traja kamenári. Všetci traja otesávali veľké beztvaré balvany do pravidelných kvádrov.

„Čo robíš?“ spýtal sa prvého.

„Musím otesávať tieto kamene,“ mrzuto odvrkol kamenár.

„Čo robíš ty?“ spýtal sa druhého. „Zarábam si tu na chlieb,“ povedal druhý remeselník.

„A čo robíš ty?“ spýtal sa tretieho.

„Budujem tento chrám,“ s hrdosťou odpovedal posledný.

Možno povedať, že z vonkajšieho pohľadu traja ľudia vykonávali rovnakú prácu, no ich vnútorný prístup bol odlišný. Prvý pracoval z povinnosti, druhý pre zisk, tretí pre radosť.

V prístupe týchto troch mužov môžeme vidieť aj svoj postoj ku konaniu dobra.

V učení svätých otcov sa stretávame s tromi kategóriami tých, ktorí sa rozhodli slúžiť Bohu.

Do prvej patria otroci, ktorí zachovávajú Božiu vôľu preto, aby unikli trestu. Do druhej sa radia najatí robotníci, ktorí zachovávajú prikázania, aby si zabezpečili raj, a do tretej patria synovia, ktorí všetko robia z lásky, lebo vedia, že sú jeho deťmi.

Ježiš si vážil slobodnú motiváciu. Svedčia o tom jeho rozhovory s apoštolmi, ktorým povedal: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.*“ Mladíkovi, ktorý sa ho spýtal, ako by sa mohol stať dokonalým, Ježiš poradil: „*Ak chceš byť dokonalý, chod', predaj, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi.*“

Ak chceš - tieto Ježišove slová sú pre kresťana slobodou a výzvou zároveň. Výzvou k slobode a oslobodením pre naplnenie výzvy.

Úžas

Jestvuje ešte jedna krásna a pozitívna motivácia, a tou je úžas!

Aristoteles hovorí, že je to práve úžas, ktorý nás privádza na začiatok dlhej cesty k šťastiu, cesty, ktorá nás bytostne premieňa.

Na našej ceste ku Kristovi by nás však nemal motivovať strach alebo povinnosť, ale mala by nás premieňať láska spojená s úžasom.

Tu sa však vynára jeden problém. Nadchnúť sa pre niekoho, koho nepoznáme, je nemožné a bolo by veľkým bláznovstvom žasnúť nad niekým, o kom toho veľa nevieme. A ak aj niečo vieme, zvyčajne je to z druhej ruky a navyše skreslené.

Vzorovou postavou je tu opäť apoštol Pavol. Vo svojom *Liste Galaťanom* sa otvorene priznáva k tomu, ako sa správal dovtedy, kým sa stretol s Kristom. Doslova píše: „... *veľmi som prenasledoval Božiu Cirkev a nivočil som ju. V židovstve som prevýšil mnohých vrstovníkov vo svojom rode, lebo som viac horlil za obýčaje svojich otcov.*“

Keď Ježiš oslovil Pavla a on pochopil, o koho ide, fascinovalo ho to, prežíval onen úžas, ktorý sa premieňa na

motiváciu, a nastal uňho zásadný životný obrat. Vyhlasuje: „*Viem, komu som uveril, a som presvedčený...*“ Z prenasledovateľa sa stal mučeník pre Krista, jeden z najväčších šíriteľov Ježišovho učenia.

Na tomto mieste mi prichádzajú na um slová Winstona Churchilla, ktorý sa vyjadril, že len hlupák nie je ochotný zmeniť svoj názor.

Apoštol Pavol bol iným človekom v čase, keď šiel proti Kristovi, a iným vtedy, keď sa rozhodol nasledovať Krista. Svoju skúsenosť vyjadril v *Liste Filipanom* týmito slovami: „*Ale čo mi bolo ziskom, kvôli Kristovi pokladám za stratu. A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána.*“

Max Kašparů „*Po lane ku Kristovi*“

JE PEKNÉ BYŤ STARÝM

Tak hovorí jedno príslovie. A druhé: Pekní sú vraj všetci mladí ľudia, ale krásni len niektorí starci a stareny. Pred niekoľkými rokmi sa Ján Pavol II. prihovárať svojím listom práve starým ľuďom. Ako jeden z nich. Dosvedčuje, že dar života, hoci je poznačený námahou a bolesťou, je priveľmi krásny a cenný, než aby sme z neho mohli byť unavení. Človek ostáva stvorený na Boží obraz a každý vek má vlastnú krásu a vlastné úlohy. Aj staroba. Ešte aj v nej možno prinášať ovocie. Patrí do Božieho plánu s každým človekom. V nej možno lepšie pochopiť zmysel života a dospieť k múdrosti srdca.

Svätý Hieronym poznamenáva: Staroba zmierňuje búrlivé vášne, prehľbuje múdrosť a umožňuje lepšie radiť. V istom zmysle je privilegovaným obdobím múdrosti, ktorá býva ovocím skúsenosti. Čas je veľkým učiteľom. Žalmista sa modlí: „*Nauč nás rátať naše dni, aby sme našli múdrosť srdca*“ (Ž 90,12).

Podľa Jána Pavla II. je nevyhnutné získať presvedčenie, že pravej ľudskej civilizácii je vlastné ctiť si a milovať starších ľudí. Sám vyznáva: Napriek obmedzeniam, ktoré mi priniesol vek, uchovávam si radosť zo života. Ďakujem za to Pánovi. Je nádherné môcť až do konca venovať svoje sily Božiemu kráľovstvu. Zároveň však nachádzam hlboký pokoj pri pomyslení na okamih, keď ma Pán povolá zo života do života! Preto mi často, a to bez čo len najmenšieho náznaku smútku, prichádza na pery modlitba: Ježišu, v hodine mojej smrti povolaj ma a káž mi prísť k tebe.

Priateľ mi hovorieval: Čím som starší, čím menej pociťujem radosť zo sviežosti zmyslov a zdravia tela, tým viac prežívam radosť z lásky, z nádeje, z účasti na Božom živote.

Veľmi ťažko chorý spolubrat spomínal na slová svojho lekára: Nech vám nie je ľúto za tým, čo nemáte. Tešte sa z toho, čo máte. A máte toho ešte veľa. Máte život, môžete myslieť, môžete milovať. Z tohto sa tešte. To ostatné nie je až také dôležité.

Áno, vedieť sa tešiť z toho, čo máme. A máme veľa dôvodov ďakovať Bohu. Správnou perspektívou života je večnosť. Čím by sme boli bez nej?

Prosme Pána života, aby sme vychutnali každú etapu svojho života ako dar, bohatý na ďalšie prisľúbenia.

Pane, daj, aby sme s láskou prijali tvoju vôľu a deň čo deň vkladali seba do tvojich milosrdných rúk. A keď nastane chvíľa ísť k tebe, daj nám ju prežívať v hlbokom pokoji, bez nárekov za tým, čo opúšťame.

Mária, Matka naša, zachovaj nás pri Ježišovi teraz i v hodinu našej smrti.

Jozef Šuppa SJ „*Sýtiť srdce i ducha*“

NATRETÁ LAVIČKA

Bola jedna vojenská kasáreň. Nachádzala sa uprostred malej dediny, ktorej meno si už nepamätám. Uprostred vojenského dvora stála drevená lavička. Bola biela, jednoduchá a skromná.

Vedľa lavičky sa počas dvadsiatich štyroch hodín striedali vojenské stráže, denné aj nočné hliadky. Nik nevedel prečo, isté však je, že tam stráže stáli vo dne i v noci. Každú noc, každý deň každej generácii vydávali nadriadení rozkazy a vojaci ich plnili.

Nikto o ničom nikdy nepochyboval, nikto sa nikdy na nič nespýtal. Tradícia je posvätná - nikto sa o nej nedohaduje, nik ju nespochybňuje: jednoducho je v úcte. Ak sa to tak robí odjakživa, musí byť na to dôvod. Vždy sa to tak robilo a bude to tak aj naďalej.

Tak to šlo až do chvíle, keď chcel niekto, nevie sa presne, či generál či zvedavý plukovník, vidieť pôvodný rozkaz. Bolo treba obrátiť archívy hore nohami - a keď ich dôkladne prešli, našli, čo hľadali: pred tridsaťjeden rokmi, dvoma mesiacmi a štyrmi dňami nariadil istý úradník postaviť strážu k čerstvo natretej lavičke, aby nikomu nenapadlo sa na ňu posadiť.

- Je možné, že aj ja alebo ľudia v mojom okolí robíme veci preto, že „sa to tak odjakživa robí“, a to ma vedie k úvahe...

- Občas takisto tvrdím, že niečo je potrebné robiť istým spôsobom, „pretože sa to tak robí odjakživa“, a teraz prichádzam na to, že...

- Môžem si myslieť, že tradícia má svoju hodnotu -áno, má ju, no nie je to všetko.

Bruno Ferrero „Vôňa ruže“

Desatoro

Absurdné modly a sekty

Čím viac sa moderný človek zriekal kresťanstva, jeho právd a jeho hodnôt, tým viac prepadal výmyslom a chytal sa nezmyslov. Aj náš súčasník. Svet je priam zaplavený sektami najfantastickejších podôb. Vystupujú v nich najrozličnejší mesiási, rozličné okultné spoločenstvá, špiritizmus, rozliční guru. Klienti z Európy i zo zámoria navštevujú napríklad tzv. Matku Meeru, vlastným menom Kamalu Reddy na zámku Schaumburg v Nemecku, v Českej republike zas tzv. „Matku Lesanu“, občianskym menom Petru Schorovou. Obe ženy vystupujú pred hojnou klientelou ako „materské bohyne“. Pri hromadných stretnutiach sedí Lesana „na tróne“ v bielom odeve. Stretnutia sa konajú na zámku vo Vlčom Poli. Ľudia sa k týmto raritám hrnú.

Iní si želajú, aby im niekto odkryl ich osud. Chcú vedieť, koho si majú vziať za manžela, kedy majú uzavrieť obchody. Mnohí ľudia zverujú svoj život do rúk podvodníkov a šarlatánov, ktorí vedia všetky údaje a predpovede „spoľahlivo“ a priam „vedecky“ odôvodniť. Samozrejme za peniaze. A tak sa množia rozličné druhy veštenia, astrológovia, horoskopy, tarot, numerológia a mnohé iné. V žalme sa hovorí, že keď sa ľudia vedome zriekli Boha, ponechal ich „na ich výmysly“. Výmyslov je mnoho.

O modly nie je nuda. Ibaže dnes trocha inak nazývajú ľudia modly svojho života - krásu, zdravie, nudizmus, úspech, peniaze, pôžitok, sex, majetok, moc, filmové hviezdy, spevákov, hudobné megaparty.

Okolo týchto modiel tancuje moderný človek rovnako vášnivo ako kedysi primitív okolo svojich úbohých drevených figur. Akým absurdným ideám a sektám ľudia dnes veria. A akým zvráteným! Čítali sme nejaký čas po páde komunizmu zvláštny rozhovor: „Stretnutie s hlavným vykladačom satanizmu v ČSFR.“ Bol ním Jirí Walter a hovoril: „Ja som zatiaľ jediný československý člen cirkvi satanovej s centrárou v San Francisku. Mám legitimáciu -oprávňuje ma založiť cirkev satanovu v Československu.“

- Satanizmus sa odvtedy aj u nás rozšíril.

Satanisti hovoria: „Satanizmus robí z človeka človeka, nepotláča nič, čo je prirodzené... Som odporcom všetkého, čo Cirkev urobila... ‚Nastav druhé líce‘ - veď je to hlúposť!... My satanisti hovoríme opak - vráť úder. Alebo hriechy - záviš, pýcha, obžerstvo, smilstvo. Veď sú to celkom prirodzené veci!... Človek nemá zlé stránky - má len to, čo je pre neho prirodzené. Mali by sme si počínať ako kráľ a ako boh, ktorým každý sme! - Pýtajú sa nás:

„Nie je to egocentrizmus?“ Áno, ale kvalitne riadený. Čo Cirkev robí s deťmi, to je hrozná - vtikajú im do hlavy nezmysly o láske k blížnemu! Čo je dobro? Čo je zlo? Prešiel som kriminálom, bol som narkomanom... A bral som tvrdé drogy! Nikde som nenašiel toľko možností prejavu ako v satanizme...“ - Toľko tárania! A keby sme boli všetci satanistami? Neskúsili by sme peklo?

Je nad čím rozmýšľať (1)

Je nad čím uvažovať a rozmýšľať. Proti modernému človekovi možno všeličo namietat, len jedno azda nie - že by ho nezaujímal svet a život. Moderný človek s rizikom života preniká k ľadovým končiarom a k ľadovým plochám, ktorých sa ešte nedotkla ľudská noha. Najjemnejšie mikroskopy i najmohutnejšie ďalekohľady predlžujú silu jeho zraku do sveta atómov i do sveta nekonečných diaľok vesmíru. Iné prístroje vynášajú človeka nad Zem, okolo Zeme i na povrch Mesiaca. Opäť inými prístrojmi preniká človek až k Marsu a k iným planétam. Medicína sa borí o udržanie každej iskierky života. Svet a život neboli ešte nikdy predmetom takého vášnivého záujmu ako dnes.

A predsa - neopovažujeme sa tvrdiť, že sme pochopili a že milujeme život a svet viac a hlbšie než naši predkovia.

Ba niekedy sa zdá, že ako dospelí nevieme stať pred svetom s tou úctou a s tým radostným úžasom, ktorý je počiatkom múdrosti“ a v ktorom naše deti prežívajú veci oveľa plnšie než my s celým svojím úsilím vedy a techniky. Prírodovedci nás poučujú o stále novších poznatkoch, ale svet nám ostáva tou istou záhadou ako predtým. Stále sme ešte neobjavili posledné páky sveta ani vedou o atómoch, ani vedou o svetelných rokoch... neponúkla ani uspokojivú odpoveď o záhade života Za všetkými detailmi, ktoré sme rozlúštili a zvládli, na najvzdialenejšom obzore sa stále chveje jedna a tá istá otázka: Odkiaľ? A kam? Táto otázka nám možno nepripadá taká naliehavá ako iné denné otázky - čo budeme jesť a čím sa odejeme. Ale nemôžeme sa jej vyhnúť a zbaviť ani my, ako sa jej nevyhli tí, čo tu boli pred nami. Či už stojíme nad kolískou, alebo nad otvoreným hrobom, náš duch sa obracia práve k tejto páľčivej dvojzáhade: Odkiaľ? A kam? A to sa netýka len nás ako osôb či národa, to sa týka celého sveta a života. Na toto sa ľudia pýtajú od vekov. A od vekov hľadajú odpovede. Popísali sa o tom milióny kníh a stále sa píšú. Nedá sa nijak povedať, že by sme sa boli už dostali na koniec.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku